

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista »Mir«, Velikovec, Koroško.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

Velja

za celo leto K 20.—
» pol leta » 11.—
» četrť » 6.—
» 1 mesec » 2.—

za inozemstvo primeroma več.
Naročnina se plačuje vnaprej.

Za oglasila se plačuje po 40 v, med besedilom po 80 v za 1 cm² vsakokrat, minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 60 v, za parte, zahvale in izjave po 80 v za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 20 v za besedo; debelo tiskano 40 v vsakokrat; minimum 4 K.

Za izvestilo pri upravnistvu 2 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir«, Prevalje, Koroško.

MIR

Glasiló koroških Slovencev.

Leto XXXIX.

Prevalje, 20. februarja 1920.

Št. 8

Otvoritev dravskega mostu pri Velikovcu.

V nedeljo, dne 15. februarja t. l. so slovesno otvorili novi dravski most pri Velikovcu in ga izročili javnemu prometu.

Ob 11. uri dopoldne se je zbralo mnogo občinstva od blizu in daleč. Most je blagoslovil mil. g. generalni vikar prošt Matija Randl ob asistenci čč. duhovščine. Po cerkvenem obredu je pozdravil občinstvo v imenu urada za javna dela g. nadkomisar inž. Pinterič, ki je vodil zgradbo mostu od časa, ko je vojaška oblast izročila delo civilni oblasti. Po pozdravu je nagovoril vodja okrajnega glavarstva g. Kakl navzoče občinstvo s sledečimi besedami:

Za mesto Velikovec in za cel politični okraj je danes svečan dan. Stojimo na dogotovljenem mostu, katerega naloga bo, da veže jug in sever preko Drave.

Zgodovina nam pripoveduje, da obstoja Dravski most že sto in stoletja.

Ko so krvooločni Turki prihajali v naše kraje, sta bila dva kmeta, ki sta v zadnjem trenutku porušila del velikovškega mostu in tako rešila Velikovec.

Tudi za časa francoskih vojsk je igral velikovski most veliko vlogo.

Leta 1880. je bila huda zima. Takrat je šla voda močno v srez. Nastal je led in odrezal dve kozi. Večkrat je trpel most tudi po povodnji.

Črte ob onem križu nam kažejo silovitost nekdanjih povodnj še pred regulacijo Drave.

Pa tudi pozneje je Drava mostu še velikokrat nagajala.

Prišla je meseca novembra 1918 koroška vojska. Ko so prodirale koncem meseca maja l. l. naše čete proti severu in so se morali Nemci umakniti, so razdrli velik del mostu v upanju, da bodo preprečili prekoračenje Drave našim vojakom.

Most so sicer uničili, ali našim vojakom niso mogli zabraniti, da smo zasedli vsaj en del slovenskega Korotana.

Takoj po zasedbi se je pričelo z zgradbo mostu. Delo je prevzel štajerski pionirski bataljon.

Stari most se je popravljaj, novi most se je gradil; začetkom so delali vojaki, potem pa civilna oblast, katera je delo dokončala.

Danes je most gotov in se odda javnemu prometu. Težavno in nevarno je bilo delo, veliko stroškov je napravila gradba državi, ali danes z veseljem opazujemo uspeh dela in težav.

In zakaj?

Zato, ker država sama in mi vsi vemo in smo vsi prepričani, da bo ta most vezal na večne čase sever in jug jugoslovanskega Korotana, ki bo vedno ostal dragocen del mogočne kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Dolžnost mi je, da se zahvaljujem v prvi vrsti vojaškim oblastim in vojakom pod poveljstvom majorja Jovanoviča, ki so požrtvovalno pomagali pri zgradbi, se zahvaljujem delavcem, ki so pomagali pri težkem delu, se zahvaljujem g. nadkomisarju inž. Pinteriču, ki je vodil in dokončal stavbo.

Spominjam se vojakov, ki so se pri tem težkem delu ponesrečili.

Od danes naprej je most za javni promet prost.

Iz celega srca želim, da bi ta most pospeševal promet, trgovino in obrt in s tem blagostanje mesta Velikovca in celega velikovškega okraja.

Želim, da bi nam prinesel lepše dneve, kakor smo jih v zadnjem času doživeli.

Želim, da bi nam prinesel srečno in veselo bodočnost.

Stoječ na tej impozantni stavbi zaobljubimo, da bomo z vsemi svojimi močmi ravno tako sodelovali pri zgradbi mlade naše države, kakor oni vojaki in delavci, ki so nam zgradili ta lepi in močni most.

K temu nam naj Bog pomaga!

Nato je povzel besedo g. dr. Dolar, ki je primerjal novi most zgradbi naše mlade države, starega pa prejšnji Avstriji. Žalibog je bil gospod general Maister zadržan, leži bolan v postelji. Poslal je pismo s pomenljivo vsebino.

Predsednik deželne vlade za Slovenijo, gosp. dr. Žerjav, je poslal sledeči brzojav:

Vodju okrajnega glavarstva Velikovec.

Ker mi je vsled preobilnih službenih poslov žalibog nemogoče, udeležiti se jutrajšnje slavnostne otvoritve dravskega mostu pri Velikovcu, Vas prosim, da me zastopate. Sporočite v imenu deželne vlade zahvalo vsem činiteljem, ki so prispevali k izvršenju tega kulturnega dela, ki naj bode znak skrbi naše države za njene osvobodjene pokrajine za končno in vselej, naš Korotan. Srčno pozdravljam vse navzoče in jih vspodbujam k neomajeni zvestobi do naše krasne jugoslovanske domovine. Predsednik deželne vlade Dr. Žerjav.

Hvalo smo dolžni naši vladi, ki nam je prikrbela tako lep most, hvalo vojakom in delavcem, ki so ga zgradili. Veliko dela, veliko truda tiči v novi zgradbi. Naj bi vezal most sever in jug, od severa brije mrzla burja, na jugu pa sije tople jugoslovansko solnce.

Volkswehrovec umoril našega žandarja.

Dne 11. februarja sta patrolirala podstražmojster Rudolf Puhar in poskusni orožnik Alojzij Pečnik v bližini Lipice. Ob 1/4 na 10. uri ponoči srečata blizu Lipice na cesti 5 ali 6 oseb, med njimi eno žensko, ki so prihajali iz Lipice. Vsi so nosili nahrbtnike. Orožnika sta jih zadržala. Izdali so se kot rudarji in da gredo v Črno. A takoj so se začeli sumljivo gibati in stopati nazaj. Orožnika sta pripravila puške in zaklical, naj se vdajo. A v tem trenutku je sprožil eden izmed nočne bande večkrat iz samokresa ali pištole in je zadel orožnika Pečnika v pljuča in v desno roko pod komolcem ter ga težko ranil. Podstražmojster Puhar je začel streljati a vsled teme ni mogel več razločiti oseb, ki so začele bežati. Vsi so se izgubili v smeri, iz katere so prišli. Puhar je peljal orožnika Pečnika proti Vogrčam, poklical ljudi in pomoč ter ga spravil v hišo Lovrenca Kristana. Nato se je odpeljal z vozom v Pliberk in javil slučaj svojemu komandantu. Vojaški zdravnik dr. Ipavec se je

Podlistek.

Tine in Barigeljc.

(Dalje.)

Pa tudi mene so pošegetali nazadnje prav občutno, saj žalostno bi bilo, če bi tudi Barigeljc ne povohal v tistih časih v špekamro, kjer pa je dišalo po vsem drugem kakor po špehu.

To pa se je zgodilo tako.

Ko že nisem imel prav nič kaj jesti kakor malo zelene solate seve brez jesiha in olja — oh, kako sem se spominjal tedaj one narodne pesmi:

Mal salatice — malo pratice —

Ljubca moja pojď z menoj —

Izmuznil sem se nekega dne v vročem poletnem času, ko se je šla krepčat moja častna straža k nemškutarskemu gostilničarju, ki je bil zato oproščen vojaške službe, k bližnjemu potoku, ki je bil tako širok, da se ne bi mogel vleči v strugo. Hotel sem si umiti noge — bil je že skrajni čas.

Ko sem, držeč noge v vodo, sedel ob robu, premišljeval sem, kako bom obdeloval svojo edino njivico, da bi ostalo vsaj še kaj za me. In vzel sem svinčnik in košček papirja in risal in risal, kaj bom tu in kaj tam sejai. Zazvonilo je ravno opoldne. Ko moj želodec to sliši, začne nemilo kruliti, da so povzdigovale celo žabice glavo iz potoka, ker niso vedele, od kod prihaja ta godba.

In glej, od sosedovega dimnika sem — stanoval je v tisti hiši ud vnovčevalnice, ki je bil ob enem žitni komisar — seve nemškutar — privlekel se je dim. Oh, tako je bil prijeten, saj dišalo je po pogači, svinjini, klobasah in drugih dobrih rečeh. Odprl sem usta in raztegnil nosnice, se vlegel na znak in potegoval te sladke vonjave globoko v sebe; imel sem občutke, da je šel ta dim kakor blagodejni balzam skoz grlo v želodec in dalje do zadnjega kotička slepiča, ker dalje ni mogel; in v duhu užival sem vse te okusne stvari, tako da je celo želodec pozabil na svoje sitnarenje.

Naenkrat me udari nekdo od zadaj po rami češ, kaj delam tu. Prestrašen skočim kvišku in vidim pred seboj orožnika. Jecljaje povem: Vo, vo-voham, ka-ka-kako . . .

Več nisem mogel povedati, kajti že me je prekinil strogi orožnik: „Voham, vohati — aha, že imam — se pravi tudi vohuniti — tedaj vohun — špijon.“

V divji razburjenosti nadaljuje: „Zdaj te imam, že dolgo sem te cpazoval, večkrat si delal na njivi in govoril s seboj in izustil besedo: Srbi, gotovo si se pogovarjal brezžično z našim sovržnikom.“

„Oh, gospod, res, je, a rekel sem, oh, kako me srbi, ker so me opikali komarji.“

„Molči, nesnaga izdajalska,“ zarohni nad menoj; „zvečer si tudi šel večkrat ven in gledal na zvezde, navadno je bil tedaj kak utrinek na nebu, gotovo si imel radiotelegrafična znamenja s Srbi.“

„Oh, milostljivi gospod štondar, gledal sem, kako bo vreme, za juteršni dan; če pa je bil

utrinek, pa je padla kaka zvezda z neba, kakor mi navadno pravimo.“

„Maul halten, to so prazne bajke, vohun si,“ zarohni orožnik nad menoj in me sune, da sem se prevrgel in pomolil vse štiri kvišku. Pri tem je padel svinčnik in košček papirja od mene, na katerem sem delal prej svoje načrte za setev.

Orožnik to hitro pobere — in reče med porogljivim smehom: „Ravno vidim te zapiske, kaj pa si delal drugega kakor načrte za Srbe, kje morejo napraviti mostove čez to reko, ob katere bregu si sedaj sedel, da lažje vderejo v naše kraje.“

„Gospod, ne, delal sem načrte, kje bom sadil repico in sejai . . .“

Nisem mogel končati, kajti dobil sem zausnico, da sem videl tri solnce naenkrat in bi najrajši poklical na pomoč vseh štirinajst svetnikov pomočnikov.

„V imenu postave z menoj!“ zagrmel je nad menoj orožnik in položil krepko svojega škornja široko trdo stopalo na moj hrbet, kar je bilo znamenje, da moram iti.

Orožnik pa je za menoj mrmral: „Tak tepec, sam prizna, da je vohun, že zaradi svoje neumnosti zasluži, da ga obesijo; no, in meni pa je gotov zlat križec in povrh še dobim bogato nagrado.“

Kako je bilo pred strogim vojaškim sodnikom — Nemcem — ne bom obširno popisoval, le eno povem, da pri razpravi, ki je bila seve nemška in od katere sem toliko razumel kakor majnikov hrošč od Wagnerjeve muzike, nisem

takoj odpeljal v Vogrče k ranjencu. Izrazil se je, da je poškodba smrtnonevarna, desno krilo pljuč je prestreljeno. Roka je težko ranjena. Obe krogli sta tičali v telesu. Dne 13. t. m. je dr. Ipavec peljal ranjenega Pečnika z vlakom v bolnišnico v Slovenjgradec. Iz Slovenjgradca smo pa dobili poročilo, da je orožnik Alojzij Pečnik dne 15. februarja v bolnišnici umrl.

Ugotovilo se je, da so ti zločinci istovetni s člani pliberške „Heimwehr“-kompanije v Št. Andražu v Labudski dolini in sicer so bili zraven: brata Ignac in Jožef Rader, Jožef Wernik, Kurat, Klade, Filip Pepel in Stefan Majer. Ženska pa je bila najbrž Julika Fišer. Brodnika Pasterka, ki je prepeljal omenjene čez Dravo in ki je zagrizen nemškutar, so takoj aretirali. Dognalo se je tudi, da so ti Volkswhevrovi nosili nemške letake, v katerih se lažejo o naši državi, da se vse kadi, čez mejo. Čast vrlemu orožniku, ki je v izpolnjevanju svoje stroge službe, vršil vestno svojo dolžnost! Pozivamo oblasti, da strogo pazijo na razširjevalce nemških letakov in vsakega brezpogojno strogo kaznujejo. Taki roparji in banditi, ki hodijo po noči čez mejo in razširjajo lažnjive letake, ki so oboroženi s pištolami, ne bodo begali ljudstva, ki si želi miru in pokoja. Kdor razširja nemške letake, je ravno tak ubijalec in bandit kakor ponočna druhal, ki je napadla našega žandarja v Lipici. Za take ljudi pri nas ni prostora, k večjemu v kihi.

Politični pregled.

Jugoslavija.

Vlada, ki je bila sestavljena iz demokratov in socialistov, je demisionirala. Novo vlado bo sestavila opozicija. Stara vlada je hotela razpustiti parlament, a regent ni podpisal ukaza o razpustu parlamenta in je po odstopu Davidovičevega kabineta poveril sestavo vlade opozicijskemu bloku. V novo vlado ne bodo baje šli niti demokrati niti socialisti. Za ministra dvora bo na zahtevo opozicije imenovan namesto Balugdžića Panta Gavrilović.

Plebiscit v Holštanju.

Iz Kiela poročajo dne 11. februarja: Do polu štirih zjutraj je bilo oddanih za Nemčijo 20.924 glasov, za Dansko pa 55.279 glasov. Izid glasovanja v nekoliko podeželnih občinah še ni znan. Tako bo prišla dežela, ki je ječala nad 50 let pod nemškim jarmom, zopet v naročje Dancev, ki tvorijo tam večino prebivalstva.

Iz cone B.

Saj smo rekli, da je tako. Nemškonacionalni agitatorji hodijo sedaj po coni B in go-

imel druge pravice, kakor Maul halten, kar sem edino razumel.

Na vislice me vsled tega niso obsodili, ker bi vsled posušenega telesa moja glava zdrknila skoz zanjko, pač pa sem dobil večletno ječo.

Vojaški sodnik me nič ni vprašal, če sem s sodbo zadovoljen, ampak je narekoval kratkoma zapisnikarju ali po našem šribarju: „Der Angeklagte verzichtet auf alle Rechtsmittel und tritt die Strafe an“.

Ko pa je vzel zapisnik v roke, našel je zapisano: „Der Angeklagte verzichtet auf alle Lebensmittel und tritt die Strafe an.“

Šribar je bil namreč Slovenec in to ni dobro razumel, sicer pa ni zapisal neresnice, saj gladoval sem tako, da je še ostali del moje debelosti zginil kakor pomladanski sneg.

Svetli dan sem šele zagledal, ko je Avstrija zatisnila oči in mi je podala mogočna Jugoslavija rešilno roko.

Tako ima vsaka stvar svoj konec, klobasa celo dva.

Prišel je velik potres, razsulo se je piravo poslopje Avstrije in pokopalo zmaja nemštva pod seboj.

Samega veselja, da sem zopet prost, skočil sem tako visoko; da sem obsedel na robu sivega Obirja. Pa nisem bil prav nič vznemirljen, saj od tam gledal sem po celi koroški Sloveniji.

Vzel sem svoj rešpetlin v roke in videl, kako je prišla velika železna metla Jugoslavije čez Jezerski vrh, zakar je moral dati vpreči jezerski gerent Krč štiri pare konj in začela pometati po uradih počenši v Železni Kapli in dalje gor do Rožeka in dol do Pliberka in še dalje. Kadilo se je, kakor bi se vlekla megla, saj bilo je dosti nemškutarskega praha, videl sem, kako so frčali različni škriči slovenskega pokolenja, a nemškega mišljenja iz teh prostorov v toliko zaželjeno Nemško Avstrijo. Mislil sem si, danes

vorijo za Nemško Avstrijo. Na zborovanjih pravijo, da z Avstrijo ni tako slabo in hvalijo republikanske naprave. Na koncu govorov pozivljejo, naj ne prepustijo koroških tal „sovražniku“. Ta sovražnik smo seveda mi hudobni Jugoslovani. Potem pa pridejo ti agitatorji domu in pišejo zlagane članke o položaju v Avstriji, zmirjajo Dunaj in prorokujejo, da bo Avstrijo kmalu hudir vzel. Tako piše „Arbeiterwille“ z dne 14. februarja. Saj smo vedno pravili, da je tako. To je sedaj potrdil tudi nemški list. In danes trdimo, da so celovski listi podkupljeni in ne pišejo resnice o Avstriji. Tudi v tem oziru potrjuje graški list našo trditev. A „Arbeiterwille“ jim še nekaj drugega svetuje. Pravi, naj se ti nemškonacionalni petelini peljejo na Zgornje Koroško in naj povejo tam svojim somišljenikom, da se koroških tal ne sme prodajati za lire „izdajalcem“ = Lahom.

Glantschnigova, Košičeva in Razajeva polomija. Glantschnig, Košičev Pepček-Krašnig in Razaj-Kirschner, ti ubogi nemški begunci, ki si ne upajo domov, ker imajo preveč masla na glavi, so zborovali dne 8. februarja v Goričici pri Celovcu in so mislili, da jim bodo kmetje tam vsi tako verjeli, kakor so verjeli in prisegali v stari Avstriji na njih besede grabštanski, tinjski, vovbrški in važenberški nemškutarski kmetje. Pa so se jako zmotili. Predsedoval je Glantschnig. Košičev Pepček je slikal obupni begunski položaj, v katerem se nahaja in mislil, da se bodo zborovalci od samega usmiljenja začeli jokati, pa se je zmotil. Slovenska duhovščina da je kriva, da ne more domov, ker je zanesla slovansko propagando v deželo. Odgovarjal mu je Lager, ki je med drugim povedal, da so pač „Herrenbauern“ dobivali subvencije za svinjske hleve, na izboljšanje stanovanj hlapcev pa nihče izmed nemških bauernbundlerjev ni mislil. Govoril je tudi tajnik nemške kršč. soc. stranke Pietschnig, ki je govoril proti „bauernbundlerjem“. Ko pa je govoril Kirschner-Razaj z Žihpolj, je nastal tak hrup in šum, da je moral Glantschnig zaključiti zborovanje. — Teh prerokov, Glantschniga, Košičevega Pepčka in Kirschnerja-Razaja še v Celovcu ne marajo, pa jim naj še mi verjamemo. V Jugoslaviji bomo imeli velikansko kmečko organizacijo, ki bo malo večja kakor pa spufani nemški koroški „bauernbund“. Razaj, Košič, Glantschnig, pljuvali ste v skledo, iz katere ste jedli, zaničevali ste besedo materino — sedaj pa se potikate tam po coni B in prorokujete za Avstrijo boljše čase — slabi preroki ste!

Dnevne vesti.

30 Volkswhevrovcev je prišlo! Kam pa? V Velikovec. Sami so prosili, da smejo priti domu. Prinesli so s seboj dve strojni puški in vsak svojo puško ter izročili orožje naši vojaški oblasti. Slu-

imajo pač „Staubferien“ — in napravijo mal izlet. No, to je res, napravili so ga, a vrnili se niso več, če se jim je še toliko skominilo po polnih loncih sicer toliko zasmehovanega slovenskega kmeta.

Kakšni norci smo pač bili, ko smo se klanjali pred temi nemškutarskimi škriči. Njemu na ljubo govoril je ubogi slovenski kmetič v uradu nemščino, a tako spakedranko, da se je začel obračati zadnjemu peklensčeku želodec in je letel takoj v peklensko apoteko po Marijajceljske kapljice.

Da so vsi nemškutarji kar čez noč pristopili k obrti slikarjev in pleskarjev, ti samo mimogrede povem, kajti različni „Gasthaus“ in „Gemischtwarenhandlung“ so zbežali pred slovenskimi napisi.

Ali je bilo tem ljudem pri izvrševanju te obrti posebno prijetno pri srcu, ne vem, nekateri so se držali kislo, kakor bi pili jesih; a človek se mora vsemu privaditi.

Tako bi Ti, dragi Tine, vedel povedati še marsikaj, a papir je zlato in tudi tiskarji so zelo dragi, zato končam. Če bom imel čas in bom dobre volje, se bom že še kaj oglasil. Slišal sem, da straši po Koroškem neka pošast, ki je ušla pariški konferenci meseca julija, imena si ne morem prav zapomniti.

Če mi to malo razložiš, Ti bom že odgovoril, kako bomo ta strah ugnali v kozji rog, ker jaz sem hodil včasih tudi v črno šolo in imam tudi Kolmonov žegen.

Pomočim v zasušeno tinto tresoč roko — e, zareklo se mi je — seve pero in ti nakažem tisoč pravilno zigosanih in kolekovanih jugoslovanskih pozdravov in Ti podam čez zeleno obzorje brez potnega lista in dovoljenja okrajnega glavarstva svojo desno roko in ostanem do hladnega groba Tvoj nepoboljšljivi

Barigeljc.

žili so pri takozvani pliberški „Heimwehrkompaniji“ v Šent Andražu v Labudski dolini. Vrniti se jih je mislilo več, a drugi so se v zadnjem hipu premislili. Tudi teh 30 so hoteli prisiliti, da bi ostali v Nemški Avstriji in so jim žugali s prisilnim delom. Nemški Korošci so ž njimi surovo ravnali, nemški kmetje imenujejo Volkswhevrove „Landplage“. Sedaj je teh 30 Volkswhevrov doma. Pravijo, da bodo dobri državljani. Bomo videli!

Celovski nemški listi so podkupljeni in ne pišejo, kako gladujejo v Celovcu, tudi ne pišejo resnice, kako se godi v Nemški Avstriji. Dunajski listi povedo resnico in ta je žalostna. Tako je na Dunaju od 27. dec. 1919 do 3. jan. 1920 vsled pomanjkanja umrlo 700 oseb, večinoma otrok. Pa kaj to briga celovške vsenemce! Ti so samo takrat „völkisch“, kadar gre za njihove trebuh!

Pustno zborovanje na Mostiču. Na pustno nedeljo so imeli na Mostiču zborovanje, na katerem so se pogovarjali, kako bi najlažje agitirali Nemci v coni A za plebiscit v prid Nemški Avstriji! Pustni norci! Da ne mislijo pametno, so pokazali s tem, da so napravili zborovanje ravno na pustno nedeljo.

V laškem vojnem ujetništvu so umrli: Lenasi Rok, roj. 1875 v Rudi pri Velikovcu, † 4. 5. 1919; Malovršnik Franc, pešec, roj. 1900 v Železni Kapli, † 14. 6. 1919; Majer Rudolf, pešec, roj. 1898, Dolič, Borovlje, † 1. 5. 1919; Nužej Franc, pešec, roj. 1894, Žitaravas, † 23. 10. 1919; Novak Pavel, pešec, roj. 1878 na Pudlah, Labud, † 25. 5. 1919; Oblastnik Lenart, pešec, roj. 1898 v Zg. Jezercih pri Vrbi, † 3. 6. 1919; Polunšek Juri, pešec, roj. 1877 v Prevaljah, umrl 1. 8. 1919. Umrli so v taborišču „Campo concentramento prig. di guerra Casale d'Altamura, prov. Bari.“ — Te vesti javlja „Slov. rdeči križ“ v Ljubljani.

Shod v Slov. Šmihelu. V nedeljo, 8. t. m., se je vršil v Slov. Šmihelu shod, ki je bil dobro obiskan. Govorili so g. Pavlica, učitelja Žnidaršič in Möderndorfer ter voditeljica gospodinskega tečaja v Trušnjah.

Gospodinjski tečaj se je vršil v Pliberku. Sedaj se vrši v Trušnjah. Tudi naše gospodinjse se morajo gospodarsko izobraževati. Posebno na Koroškem potrebujemo dobro izobraženih gospodinj. Gojenke z zanimanjem sledijo pouku.

Guštanj. Proti inženjerju Lorberaun nam je došlo obilo pritožb od strani domačega delavstva. Opozarjamo za danes gospoda inženjerja, naj bo pravičen, drugače bomo drugo struno napeči! Vedite, da živite v Jugoslaviji in da jeste naš kruh, ki ga Vam mi delavci pridelamo z žuljavimi rokami. Grof ga Vam ne daje, ampak naša država in mi.

Koroški dijaki! Poživili smo podružnico Slov. dijaške zveze na Koroškem. Pozivamo vse krščansko misleče tovariše, da pristopijo. „Zoro“, če je že nima posameznik, naj ima naročeno več skupaj. — Slov. dijaška zveza v kratkem ustanovi svojo knjižnico na Prevaljah. Prijavite se tov. Fr. Sušniku, phil. v Zagreb — univerza!

Šmihel nad Pliberkom. Dne 10. svečana t. l. se je poročil znani narodni trgovec Peter Mori z gosp. Ano Marko-Likebovo. Pri tej priliki je podaril za občinske uboge občine Bistrica znesek 500 kron. Hvala mu za ta veliki dar!

Šmarjeta nad Pliberkom. 9. t. m. je bila na Šmarjeti zopet vesela „vezenga“. Oženili smo mladega Tomažaja. Mnogo sreče!

Vabilo na naročbo.

Vsled ponovnega zvišanja cene za papir in tiskarniških stroškov smo prisiljeni naročnina zopet zvišati s 1. jan. 1920, in sicer stane „Mir“:

za celo leto . . .	K 20.—
za pol leta . . .	„ 11.—
za četrt leta . . .	„ 6.—
za mesec . . .	„ 2.—

Prijazno opozorimo, da je treba naročnino vedno plačati **vneprej**.

Z naročnino zaostale naročnike vljudno prosimo, da storijo svojo dolžnost brez odlašanja. List nas stane mnogo denarja in se morajo stroški zanj redno plačevati.

Kdor list **nanovo** naroči, naj posebno za-
piše, da je **nov** naročnik.

Pri preselitvah ali premestitvah naj se naznani poleg novega naslova tudi stari naslov, da ne bi pomotoma pošljali lista na dva kraja.

Uredništvo in upravnništvo „Mira“.

Schumy se hoče prati, pa se mu ni posrečilo. V „Štimcah“ z dne 11. februarja odgovarja, a kakor „štimce“ piskajo iz zadnje piščali, tako tudi Schumy ničesar stvarnega ne pove, ker je naš članek zadel v živo in je vse gola resnica, kar smo zapisali. Tak mož, ki je ljudstvo med vojsko tako fopal, kakor Schumy, ki je po svojih podrepanih in živinskih priganjajih staknil vsak hlev in izvlekel zadnji rep iz njega, nas ne bo več odiral, nas ne bo več komandiral. Nas je 10 milijonov kmetov v Jugoslaviji in mi si bomo že sami priborili veljavo, katero že sedaj uživamo, ne potrebujemo Schumyja in njegovega spufanega nemškega Bauernbunda. Zastopiš, Schumy?

Dopisi.

Libeliče. Umrl je 9. februarja po domače „stari Edlman“, daleč po Koroškem znan kot trgovec s smodnikom. Bil je izreden človek. Škoda, da ni obiskoval višjih šol. Pisal je kakor kak „dohtar“ in risal kakor kak „inžener“. S svojimi stavbami dal je vasi lepše lice. Potomci bodo prebivali v njegovih hišah in hodili v njegov električni mlin in ne bodo mislili, kako je mož od jutra do večera trpel, da je vse to ustvaril. Dasi je tudi nastopil nekdanj kot nemški kandidat, spoznal je sedaj, da bo naš koroški rod našel srečo v Jugoslaviji. Naj počiva v miru, katerega je tukaj zastopnik iskal!

Libeliče. V Jugoslaviji pa kradejo. Pa prosim, kdo krade, kdo?! — Strežaj na prevajski bolnišnici, imenoma Gutovnik, je zlorabljal dobro srce naših ljudi in vsiljeval se jim je kot brihten dohtar posebno za bolezni na nogah. Meseca maja lanskega leta je zbežal kot strasten nemčur čez mejo. Priklatil se je nazaj in se potepal po naših gorah. Tako je prenočeval pri kmetu Uraživniku, kateremu je lansko leto ogenj vse posestvo uničil. Iz usmiljenja ga je pustil v edini majhni hišici, katero si je za silo postavil, prenočiti. Zgodaj zjutraj vstane Gutovnik in poplača prenočišče s tem, da ukrade kmetu iz omare 1000 kron. Na ravno tak način ukrade drugemu kmetu junca, ga proda in pobriše z denarji zopet nazaj čez mejo med svoje bratce v Nemško Avstrijo. Ima še več zločinov na vesti. — Ravno tako sta po Črnečah dva nemčurja kradla in ukradene reči v veliki meri čez mejo spravljala. Grdi nemčurji! Da so takšni! Dobrotljivost naših ljudi poplačujejo s krajo. Imamo tukaj par Nemcev. Ti so pošteni. Kar je pa nemčur, je pa navadno postopac ali nepridiprav, kar pametni Nemci sami vedo. Zato jih pa ne spoštujejo, če jih tudi podkupujejo.

Bilčovs. Prva sta se poročila pri nas letošnji predpust Gregor Jakopič in Lona Vanžov. Udje gasilnega društva so se zbrali na ženinem domu, ganljiv nagovor je izpregovoril tovarišu-ženinu načelnik društva, med veselimi glasovi godbe so prišli skupno v slovesnem sprevedu v cerkev. Viharna vojna leta so minula, za novoporočeni par se začenja doba mirnega družinskega življenja. Naj ga uživata v sreči in zadovoljnosti do pozne starosti! — 8. t. m. so šolski otroci nastopili na odru. Prav dobro so izvršili svojo nalogo. Nihče ni pričakoval, da bo šlo tako gladko in naravno. Bog jih živi!

Želuče ob Dravi. Dne 1. februarja se je tukaj poročila posestnica Klara Serajnik pd. Šustarč z Valentinom Einspieler iz sveške župnije. Mnogo sreče novoporočencema! — 9. t. m. pa se je v Bilčovsu poročil tukajšnji posestnik Valentin Martič z Ano Plavec pd. Pipanovo. Ko žalujemo za ženinim bratom Jožem, za ljubeznivim, razumnim, odločnim in narodno zavednim mladeničem, ki ga je nemški imperijalizem gnal v prezgodnjo smrt pred ruske kanone, se veselimo s Foltijem ob velikem prazniku njegovega življenja. Izbral si je vrlo mladenko za družico svojega življenja. Bila je vzorna članica Marijine družbe. Gotovo ji bo Marija izprosila mnogo blagoslova za zakonski stan. Dobra mati dobri hčerki. Med darili ob sklepu ženitnine sta prejela novoporočenca tudi križ in blago s slovenskimi barvami. Pomenljivo je to za njuno preteklo in prihodnje

življenje. Nikdar se nista sramovala očitno in v dejanju pokazati, da spadata v veliko zveličavno armado, ki hodi za križem, nikdar se tudi nista sramovala priznati in pokazati, da stojita v veselih in žalostnih dneh v vrsti tistih, ki korakajo za belo-modro-rdečo zastavo. Za križ častiti in svobodo domovine so naši predniki prelivali kri, to dvoje je enako drago tudi nam. Naj Vama sije solnce poročnega dne — do sive starosti, do odhoda z zemlje!

Sodražev nad Rožem. Visoko na gori živimo, gledamo doli v Rožno dolino, o nas se čuje malokaj. Te dni pa smo obhajali slovesnost, kakor pri nas že dolgo ne. Kako že poje pesem? Svatba šla je pod goro, tičke pele so lepo, godba igrala, rog je pel, ah to bil je dan vesel! Tičke se sicer še jako boječe oglašajo, a dan je bil to v resnici vesel. Ivovnikova Mici je obhajala poroko s svojim ženinom Ferdijem Halekar. Dva brata je izgubila nevesta na vojski, naj bi bil novoporočeni par potrži materi v pomoč in tolažbo. Na mnoga srečna leta!

Škocijan. Ne radi tega, ker je huda zima sicer grozila, a hvala Bogu izostala, ampak ker hiše potrebujejo gospodarjev in gospodinj, smo se v Škocijanu letošnji predpust pridno ženili. Pet parov je bilo oklicanih kar eno nedeljo. Poročil se je Fr. Kap-Cegnar z Rivčevy Marijo Miklavc, železničar Gabrijel Krantberger s Prevalj s Plodrovo Terezijo Omač, Marko Lah s Škrjančevy Marijo roj. Riepl, podgrajski Kranjc Florijan z Bidrihovo Micko iz Bukovja in Mežnarjev Janez Krasnik iz Šmarkeža z Vovkovo Marijo Prajnik iz Peračije. Naj bodo srečni v poštenem zakonu mladi pari! Krščanske dobre družine so najboljša podlaga poštenemu življenju v župnijah in državi. — Ob veliki udeležbi ljudstva smo dne 30. jan. pokopali blagega mladeniča Štefanovega Mohorja na Lancovi. Bil je invalid, v vojski je izgubil desno nogo. Hiša in vas ga bode močno pogrešala. Preselil se je v srečnejšo domovino za Kuštrovim očetom Jurijem Škofom na Selu, ki je bil vsem najlepši vzgled vzornega katoličana. Blag jima spomin!

Kotmaravas. Dne 2. febr. sta si podala roke za življenje g. Kristan Lajčaher-Marinjak in pd. Rožanova Katrica. V cerkvi so jima zapeli naši pevci, g. župnik pa ju je nagovoril s prišrčnim nagovorom. Že ko so vozili balo, se je kar trlo otrok in odraslih, ki so seveda hoteli vse videti od blizu. Najbolj ponosen je bil kovač Urh z okinčanim petelinom. Ukradel ga je sicer, a žival mu tega najbrž ni zamerila, kajti brez vsake jeze že brska po gnoju, poje in se šopiri pred kurjo družino. Ohcet je bila mirna in prijetna, kakor je pač zmiraj, če so Slovenci sami med seboj. Med goste je zašel tudi neki žihpoljski nemčur. Jezil se je na šolo in na marsikaj. Misli namreč, da bi njegovi otroci bili boljši gospodarji, če bi znali nemško. Jaz pa pravim, če bi že samo nemščina bila dovolj, da se godi komu dobro, ne bi sedaj Nemci fehtali po celem svetu in tudi tisti žnegač bi bil boljši gospodar, ko zna vendar nemško. Za celo vas je bilo to ženitovanje nekaj posebnega. Ljudstvo je samosvoje, zato se ženi, kakor v starih časih.

Bače. Lačni so gospodje v Nemški Avstriji, pa še zmiraj kriči „Landsmannschaft“: Ne verjemite Jugoslovanom, pri nas v Avstriji imamo vsega dosti, samo glasujte za Nemško Avstrijo, samo tedaj boste srečni, Korošci, ko boste zopet pod N. Avstrijo (ko boste gladovali). Pa kakšne razmere so v N. Avstriji, kaže sledeči slučaj (nemški časopisi seveda prav nič ne pišejo o tem, ker bi to radi zakrili): V četrtek, 5. februarja so prihruli delavci in delavke iz občine Landskron pred okrajno glavarstvo v Beljaku in zahtevali živila. Vpili so: „Doli z Lahi, živela Jugoslavija.“ Stara ženka, Slovenka iz Beljaka, piše o tem sledeče: Bojev v Beljaku ni bilo. V četrtek 5. februarja so se zbrali možje in žene iz občine Landskron pred okrajnim glavarstvom in so zahtevali živila. Trpimo jako radi pomanjkanje moke, zabele in sploh vseh živil. Mizarji stavkajo v Beljaku že 8 dni. Zahtevajo večje plače, ker ob draginji s tem zaslužkom ne morejo izhajati. Mesa se dobi

na teden za eno osebo 20 dkg, mleka četrt litra na dan, toda mleka se dobi po mestih komaj za otroke in še to ne vsak dan — tako piše stara ženka iz nemške Avstrije. — Naši nemčurji jako dobro vejo, kakšne razmere vladajo na oni strani demarkacijske linije, da so lačni in žejni, toda trdo glavo imajo ali pa jih je mogoče tudi sram priznati, da so dosedaj na krivi poti. Če se jim tam bolj dopade, mi jih prav radi peljemo čez črto. Potem bodo radi prišli nazaj in bodo lažje premissljali, na kateri strani se jim hoče dobro. Imel sem v zadnjem času večkrat priložnost, da govorim z onimi ljudmi, kateri so hoteli Koroško zveličati s tem, da jo spravijo pod Nemško Avstrijo, to so namreč naši Volkswehrovci iz Rožne doline. Lačni so v Avstriji, pa hočejo pogledat po noči večkrat v naš slovenski Rož; seveda jim sreča ni vedno mila. Včasih pa ga le vjame kak Srb, ki straži zvesto najbolj severno točko naše lepe domovine. Pa kaj prinašajo seboj? No, kakšne letake in kakšno „Landsmannschaft“. Pa če se jih vpraša, zakaj pa niste prinesli malo špeha in kruha, pa prav ponižno odgovori: „Saj tega pri nas v Avstriji nimamo.“ Nazaj pa nosijo polne nahrbtnike kruha, jajc, sira, da potem v Beljaku zopet bolj kričijo: Nieder mit den Tschuschen! No, bodemo videli, do kdaj.

Pokrče. Naravno je, da je po Nemcih zapeljana ljudstvo tudi pri nas jelo polagoma spoznavati svoje prave prijatelje, svoje rojake, ki so radevolje prišli reševati jih iz pod tujega nemškega jarma. Vsakemu je pa tudi lahko razumljivo, ko sliši iz B cone nova, žalostna poročila, ki se širijo od ust do ust, o nezdravih razmerah v Celovcu, sploh v B coni, da je v Jugoslaviji vsekakor boljše. Znano jim je tudi, da ljudstvo v B coni obupava in slišijo se glasovi, da se mislijo nekateri že sedaj preseliti v Jugoslavijo, če tudi imajo tam svoja posestva. Danes že lahko vidi vsakdo, ki zna malo misliti in zasleduje življenje pri nas in na drugi strani, kje se mu obeta lepša prihodnost. Vsak dan je pa tudi manj onih, ki nas še danes le od daleč opazujejo z nezaupanjem, nič čudnega za onega, ki ve, da so nas vsi ti nezaupneži pred našim prihodom le malo poznali in nas torej šele sedaj spoznavajo. — Le malo je še onih, ki se branijo toplih jugoslovanskih žarkov, ljubezni, ki jo jim prinašamo, toda pride čas, ko nas bodo spoznali po naših delih in takrat nam podajo tudi oni svojo roko.

Iz velikovške okolice. (Razno). Naš znanec, katerega je pred leti veter zanesel v Labudsko dolino, je nam pripovedoval, da bo v par dneh z družino k nam nazaj za vselej prišel, ker v Labudski dolini ni sedaj mogoče živeti. Kmetom se žito brezobzirno rekvirira in kdor neče žita oddati, se kratkomalo zapre. Volkswehrovcev je v Sv. Andražu in posebno v Volšberku dovolj, ki Bogu dan kradejo in ki so se dela popolnoma odvadili. Vsak nemški kmet pravi, če volkswehrovca zagleda, da se mu že želodec obrača. Da, ti „folksraubarji“ so in bodo posebno v prihodnjem času šiba za Nemško Avstrijo. — Še eno besedo radi rekvizicije žita. Pri zborovanju v Rožni dolini se je sprožila imenitna misel, da bi se zagrizenim Nemcem in nemčurjem pri nas dale karte za živila. Izvrstno, prosimo, da ta predlog ne zaspi. Predlagali bi, da bi se v vsaki občini par največjim kričačem-posestnikom vzelo brezobzirno toliko žita, mesa, špeha, da bi njim ostalo le toliko tega, kolikor ima vsak človek predpisano v Nemški Avstriji. Tem kričačem in hujskačem, ki niso posestniki (zopet par najhujših izbrati) dala bi se na listke taka moka iz zmletih storžev, peska in gipsa, kakršno imajo njih somišljeniki v nemškem „paradižu“. Garantiramo, da bodo v enem samem tednu ti ljudje izpreobrnjeni. Narodni svet naj to stvar preudari in izvrši! Prizadeti ljudje se ne bodo mogli kam pritožiti, saj bodo imeli ravno tisti jedilni listek, kakor njih bratje v duhu v Nemški Avstriji. — Pred kratkim smo imeli opraviti v Mariboru. Jako dobro nam je delo, da so bili železnični vozovi v lepem redu, zakurjeni, od Sinče vasi do Maribora v natlače-

Mariborska eskomptna banka

Glavni trg št. 37 podružnica Velikovec Glavni trg št. 37

Centrala Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu obrestovanju; dovoljuje vsakovrstne kredite pod najugodnejšimi pogoji.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle.

Daje pojasnila vsak čas brezplačno. Blagajna je odprta od 1/2 9. do 12. ure in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Podružnica Murska Sobota.

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo. Kupuje in prodaja devize, valute in vrednostne papirje ter eskomptira trgovske menice; akreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Upravni svet Mariborske eskomptne banke.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Borovljah.

Delniška glavnica in rezervni zaklad:
okroglo K 50.000.000.

Dovoljuje vsakovrstne kredite po
najugodnejših pogojih.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice:

Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in
Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Daje pojasnila vsak čas
brezplačno.

nem polnem vlaku le slovenska govorica, napisi na kolodvorih le slovenski, klicanje postaj le slovensko, v Mariboru (svet se poderi) napisi vseh tvrdk (frem) slovenski in kljub temu, da o „zveličani“ nemščini ni bilo ne duha ne sluha, konec sveta ni prišel. V Mariboru vidimo na kolodvoru stati dolg vlak, napolnjen z debelimi prašiči. Vprašamo, kam pa tako dragocena roba, odgovor se je glasil: na Dunaj. Salamensko! na Jugoslavijo pošiljajo avstrijski Nemci ogenj in žveplo in pri tem pa si mažejo želodec in čreva s prašiči iz Jugoslavije. Nehvaležnost je plačilo sveta in Ti Jugoslavija si predobra mamica. V Narodnem domu v Mariboru nam je pripovedoval železnični slovenski poduradnik sledeče: Med svetovno vojsko sta bila iz Dunaja poslana dva višja železniška uradnika kot pravcata špijona, ki sta imela nalogo ovaditi vsakega uslužbenca, ako je v službi izpregovoril le eno slovensko besedico. Kaznovan pa je bil dotični grešnik z globo od 40—50 kron. Strašno, tedaj Slovenec v slovenskih krajih, če je zinil slovensko besedico, je bil od stare Avstrije tako občutno kaznovan. Tako se je gradil nemški most do Adrije, ki je bil na srečo v zadnjem trenutku za vselej strt. Taka je bila „enakopravnost“ v stari Avstriji; taka „enakopravnost“ bi nas koroške Slovence zadela, ako bi mi prišli pod Nemško Avstrijo, kjer komandirajo ravno isti ošabni Nemci, kakor v stari Avstriji. Potem pa se čudijo Nemci, da take nasilneže ves svet sovraži. Kakor si je nemški narod postlal, tako zdaj leži. Vsakemu svoje. Vsak je svoje sreče in tudi nesreče kovač. Kdor se povišuje, bo ponižan.

Cerkvena vest. Prestavljen je g. kaplan Miha Čarf iz Grabštajna v Žvabek za sooskrbovanje Suhe.

Gospodarstvo.

Škocijan. V nedeljo dne 1. febr. smo imeli pri nas zelo dobro obiskan shod kmetijske podružnice. Pogovarjali smo se o novih potih, po katerih morajo hoditi naši konjerejci, da si izboljšajo našo zaostalo in vsled vojske močno prizadeto konjerejo. Lepo število naših kmetov se je udeležilo premiranja konj v Velikoven in shoda, ki se je potem vršil v Narodnem domu. Enoglasno se je sprejel predlog na Narodni Svet v Velikoven glede sprememb, ki se naj izvrše v prilog naših kmetov pri izvršitvi agrarne reforme. V prvi vrsti so to stare opravičene zahteve do uporabe planinskih pašnikov, ribolova v Klopinskem jezeru itd. Ko pride okoli 25. II. živinorejski nadzornik Zidanšek, bodo mu naši kmetje lahko izročili svoje želje za nabave in podporo pravih bikov in merjascev.

Kazaze. V nedeljo dne 22. t. m. ob 3. uri popoldne se vrši prvi redni občni zbor podružnice slov. čeb. društva za l. 1919. Na dnevnem redu je predavanje, poročilo načelstva in volitev odbora ter pogovor in sklepanje o izboljšanju čebelne paše. Naj pridejo gotovo vsi člani naše podružnice. Odbor čebelarke podružnice.

Lesninarska zadruga v Šmarjeti v Rožu ima v zalogi škafe, žetlarje, čebre, banje iz smrekovega in macesnovega lesa, dalje grablje, toporišča, brezove metle in pletenine. Poleg navedenih predmetov izvršuje zadruga vse druge v to stroko spadajoče predmete; po želji odjemalcev. Cene tem izdelkom so primerne. Prosi se, da se naročila naslovljajo edinole na navedeno zadrugo in ne na posamezne sodarje in druge lesninarje.

Slovensko lovsko društvo v Ljubljani opozarja na to, da še vedno sprejema naročila za divjačino v svrhu izpustitve v lovišča, ker se je prvotni rok za naročila, ki je bil določen na 5. februarja t. l., podaljšal. Vendar pa se prosi gg. lovce, da naj naročilo kar mogoče hitro pošljejo.

Guštanj. Dne 22. febr. 1920 ima kmetijska podružnica svoje zborovanje ob 11. uri pri Lečniku. Govorita gg. inž. Tavčar in živinorejski nadzornik inž. Zidanšek. Vabljeni tudi kmetje iz sosesčine.

Kupuje vseh vrst staro železo po najvišji ceni
Teodor Filipowsky, trgovina železnine v Prevaljah.

Prodajam brejo kobilo v šestem letu, 164 cm visoko. Donnersbacher pd. Ferm na Gori, p. Rožek, Koroško.

Sveža jajca v originalnih zabojih
a 1440 komadov po
K 1.50 komad nudi **Em. Supano v Rogatcu** (Slov. Štajersko).

Vino iz Slovenskih goric, vsakovrstne kakovosti ter različnih letnikov, kakor tudi sortirano, ter **slivovko** in **vinsko žganje**, razpošilja vsako množino v sodih in buteljkah **Avugust Stelcer**, Maribor, Narodni dom.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
Odgovorni urednik: **Otmir Mihálek**.
Tisk tiskarne Družbe sv. Mohorja v Prevaljah.

Agitirajte za „Mir“!

Zobozdravnik
M. & U. Dr. Zvon. Janešič
se je nastanil na Bledu.
Ordinira od 9—12 in 15—17.

Poprave poljedelskih in drugih strojev se prevzemajo. — **Naprave** novih strojnih delov in orodja.

Ponikljevanje. — **Izdelovanje** načrtov za strojne in električne obrate. **J. Beguš**, tovarnar, Žrelec; žel. post. Grabštanj in Vetrinjs.

Umetna gnojila!

Za prihodnjo pomlad bodo rabili naši kmetovalci umetna gnojila. Zaenkrat bi se dobila **kostna moka** (Knochenmehl), mogoče tudi **rožena moka** (Hornmehl). Naprošajo se tedaj aprovizacijski odbori, županstva, trgovci itd., da naznanijo množino tega gnojila, katero bi potrebovali za svoj okraj,

Gospodarski družbi, Sinčavas,
da si more pravočasno zasigurati potrebno množino.

Gospodarska družba za nakup in prodajo
d. z o. z. v Ljubljani

podružnica Sinčavas

priporoča svojo veliko zalogo
manufakture,

kakor: sukna za obleke, razne vrste barhenta, šifona, triko-perila: srajce, spodnje hlače, nogavice itd.; nadalje: žepne robce, rute, pavole, sukanca (cvirna) itd.; zalogo

svežih mesnih izdelkov:

brunšviške salami, krakovske klobase itd., ter
pristno, staro vino.

Dobavlja razno špecerijsko, kolonijalno in norimberško blago, železnino ter

poljedelske stroje vseh vrst.

Kupuje vse poljedelske pridelke po najvišjih cenah.

Trgovci! Aprovizacijski odbori!
Zahtevajte ponudbe!

Čebelni vosek

suhe satine in odpadke sveč
kupuje po najvišji dnevni ceni

J. Kopač, svečar v Ljubljani
Gospodarska cesta 90 (Sp. Šiška).

Službo

organista in cerkovnika

o d d a

župnijski urad Rožek, Koroško.

Naznanilo.

Dovoljujem si slavnemu občinstvu
vljudno naznaniti, da sem 15. januarja t. l.
prevzel

staro renomirano veletrgovino
Oskar Reitter-jevo
v Slovenjgradcu

katero bodem vodil v istem velikem obsegu kakor moj prednik.

Moja dolgoletna praksa v različnih veletrgovinah mi bode omogočala svojim cenj. odjemalcem v vsakem oziru ustrezati.

Posebno važnost bodem polagal na solidno, prijazno, točno in hitro postrežbo.

Imel bodem veliko izbiro **manufakturnega, špecerijskega in železninskega blaga**, katerega bodem oddajal na drobno in debelo.

Kupujem vse deželne pridelke po najvišjih dnevnih cenah.

Za obilen obisk se priporočam

z odličnim spoštovanjem

Alojz Dular
Slovenjgradec.

Primešaj krmi Mastin!

Enkrat na teden primešaj krmi pest praška **Mastin**. Ob pomanjkanju krme, ko se uporabljajo nadomestna sredstva za krmila, pa se primeša dvakrat na teden. Prašek **Mastin** je dietetično sredstvo za vsako živino in je dobil najvišje kolajne na razstavah v Londonu, v Parizu, v Rimu in na Dunaju. Tisoči gospodarjev hvalijo **Mastin**, ko ga enkrat poizkusijo, in ga ponovno rabijo. 5 zav. praška **Mastin** zadostuje za 6 mesecev za enega prašiča ali vola.

Ako se **Mastin** pri Vas v lekarnah in trgovinah ne dobi, potem ga naročite po pošti. 5 zavojev **Mastina** K 20.50 poštne prosto na dom.

Mazilo zoper garje

(naftamazilo) uniči pri ljudeh garje, lišaj, srbečico, kožne bolezni, izpuščaj. Pri živini uniči garje. 1 lonček po pošti K 10.50.

Lekarna Trnkóczy
Ljubljana, Kranjsko, zraven rotovža.